

Agustina
Bazterrica

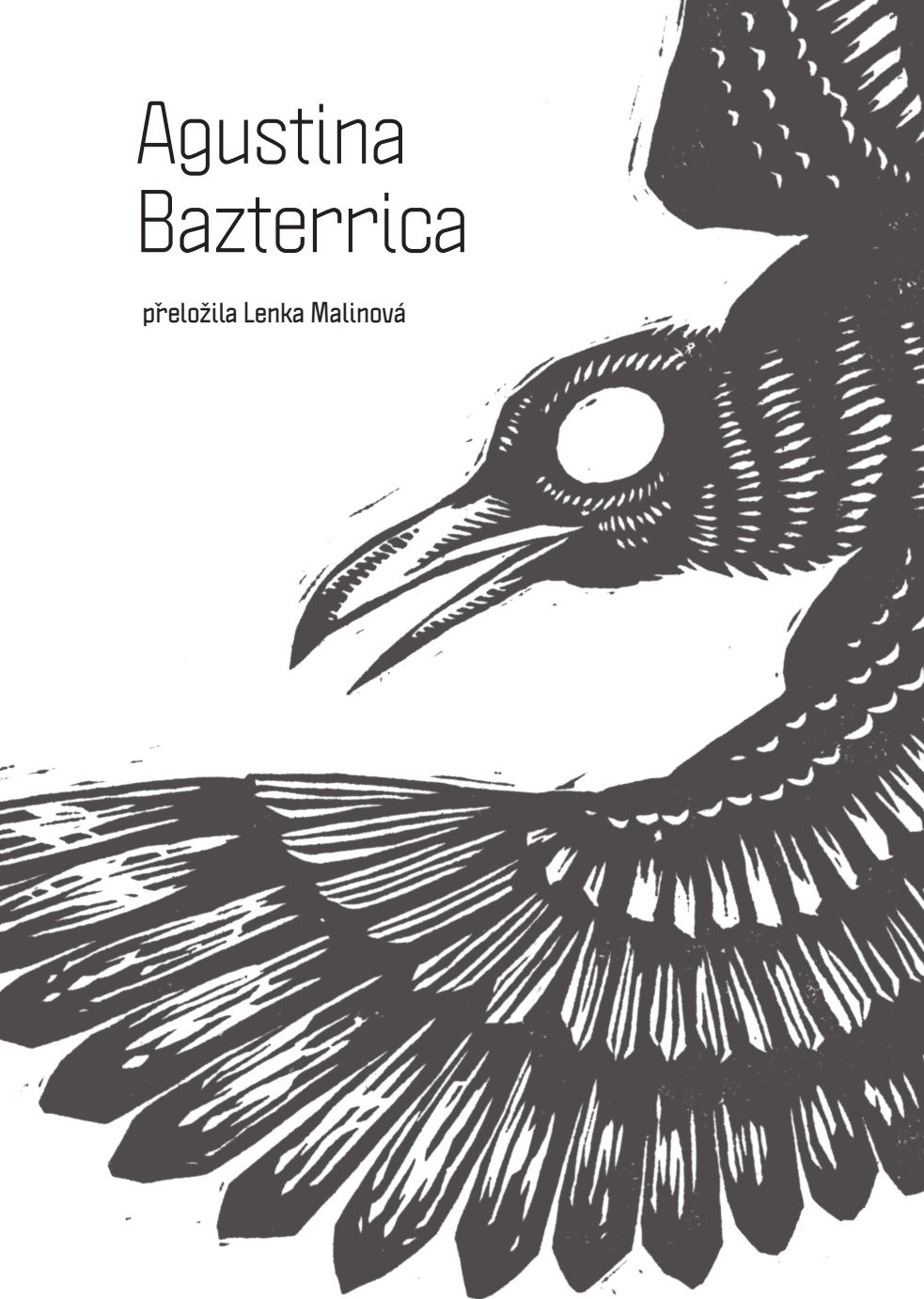
DEVATENÁCT
PAŘÁTŮ A JEDEN
TEMNÝ PTÁK

DEVATENÁCT
PAŘÁTŮ A JEDEN
TEMNÝ PTÁK

Agustina Bazterrica

přeložila Lenka Malinová

DEVATENÁCT
PAŘÁTŮ A JEDEN
TEMNÝ PTÁK

FOBOS

Obsah

Unamunovy krabičky	9
Roberto	17
Sotva slyšitelný, rychlý a děsivý zvuk	23
Karamelově růžová	33
Anita a štěstí	49
Myčka na nádobí	57
Hlína	79
Dokonalá symetrie	87
Dech vlka	97
Teicher proti Nietzschemu	103
Mrtví	113
Elena-Marie Sandozová	123
Pomalost slasti	135
Bez slz	141
Nepřetržitá sourodost obvodu	153
Díra, která v sobě skrývá dům	161
Peklo	167
Architektonika	173
Mouční červi	179
Maria Carminum	189
Poděkování	203
Ediční poznámka	205

*Pro mou babičku, matku a sestru:
mé hrdinky.*

*Pro Lilianu Díaz Mindurry, za to,
že mě toho naučila tolik a ještě víc.*

*... pochmurný pták sedící na mé hrudi
pojídáje k večeři můj jazyk.*

ELENA ANNÍBALI

*Nikdy / tě nenapadlo, jaké by to bylo, kdybys
místo rukou měla pařáty / nebo kořeny či ploutve, /
jaké by to bylo, kdybys mohla žít jedinež
mlčky / nebo bručet či řvát /
slastí, bolestí nebo strachy, kdyby neexistovala slova /
a duše každé živoucí bytosti by se měřila /
podle síly, kterou je schopna vyvinout ve chvíli, /
kdy je vypuštěna na svobodu?*

CLAUDIA MASIN

Unamunovy krabičky

Nastoupím do taxíku na třídě Alem zhruba kolem čísla popisného 900. Na sedadlo pohodím kabelku, tašku s oblečením, desky s poznámkami z přednášek a obálku plnou složenek. Zatímco hledám rukavice, povídám: „Do Flores, na křižovatku ulic Bilbao a Membrillar.“ Takové stupidní jméno, Membrillar – Kdouloň, pramálo seriózní. Představím si nějakého velikána dějin závislého na kdoulovém džemu. „Mám to vzít po třídě Rivadavia, nebo Independencia?“ Nemůžu najít rukavice, a tak se chvíli nemám k odpovědi. „Je mi to jedno, vemte to, kudy chcete.“ „Po třídě Independencia tam budeme rychleji, paní.“ *Paní?* Řekl mi *paní*? Najdu rukavice, uklidním se, neodpovím mu. „Paní, tak já to teda vezmu po Independencii.“ Pořád neodpovídám.

Prohlédnu si taxík. Prázdný, čistý popelník; nápis „Platťte přesně“, žádné *prosím* ani *děkuju*; na předním zrcátku pověšený růžový dudlík; pes bez kouska sebeúcty, který přikyvuje všemu, všem. Ten opar

nenápadné čistoty a zdánlivě promyšleného pořádku mě drtí. Sundám si rukavice. Najdu klíče a nechám si je v kapse kabátu. Špatně skrývaná staroba mě irituje. Zadívám se ven. Chce se mi spát.

„Nevadilo by vám, kdybych si pustil muziku, kočko?“ Udiveně na něj pohlédnu. Kdy jsem se z paní stala kočkou? Může za to snad majestátní šíře třídy Nueve de Julio, že v jeho mozku vzniklo chybné spojení? Nebo nechal etiketu stranou jen proto, že jsem projevila pseudozájem o jeho přirozené prostředí? „Je mi to jedno,“ odpovím. Pustí dechovku a mně to není jedno. Podívám se na taxikářovy údaje, ať vím, jak zní celé jméno toho, komu budu v duchu zlořečit. Pablo Unamuno, jako slavný španělský spisovatel Miguel de Unamuno. Překvapí mě, jak je to ironické. Nikdy by mě nenapadlo, že by nositel tak slovutného příjmení mohl být milovníkem dechovky. Musím se smát svému přihlouplému elitářství. Narovná překřížené nohy, abych to zakryla. Podívám se na něj. Ta fotka není stará, nebo pan Unamuno popíjí stejný nápoj nesmrtelnosti, jaký lije i do auta. Je zima, ale je mi jasné, že košili má rozepnutou proto, aby bylo dobře vidět, že posiluje, že zvedá činky, pytle s cementem, pytle se složenkami, s poznámkami z přednášek, oblečením, literárními a filozofickými teoriemi. Zastaví na semaforu. Podívá se na mě ve zpětném zrcátku a usměje se. Opře si ruku o sedadlo spolujezdce a já vidím, že na zápěstí se mu blýská zlatý náramek s nápisem AMANDA. Mám podezření, že je to majitelka dudlíku. Kdyby to byla matka majitelky dudlíku, tak by ten náramek

schoval. Zplihlé vlasy, roztrhané džíny a jistota, že víc netřeba. Hodím si nohu přes nohu. Tahle snadno dostupná, řvavá krása mě nudí.

A v tu chvíli je zahlédnu. Světla na třídě Juana Bautisty Alberdiho se zalesknou na nehtech, které někdo ostříhal s tak nábožnou úctou, jakou věnujeme jen tomu nejceněnějšímu. Unamuno má ruku pořád položenou na sedadle spolujezdce, a tak si můžu zblízka prohlédnout dvě vrstvy bezbarvého laku, který na své nehty nanesl s trpělivostí posedlých a s přesností osvícených. Prudce zabrzdíme na dalším semaforu a já se neznatelně nakloním, abych se mohla přesvědčit, že kůžička kolem nehtů je perfektně udržovaná. Nadchne mě to a otevřu si okno. Co by si o tom všem pomyslel Juan Bautista Alberdi? Neuměl by pochopit, že skutečná genialita spočívá v každodenních, banálních maličkostech, ne v pojednáních o diplomacii či vysoké literatuře. Nedokázal by zachytit význam podružného. Uvelebím se v sedadle. Zavřu okénko, chlad mě rozptyluje.

Uvažuji. Unamuno za těmi nehty něco skrývá. Taková dokonalost se mohla zrodit jedině v mysli někoho, kdo je odlišný, nadřazený. V mysli, která dokáže překročit hranice, prozkoumat nové dimenze. Hluboce se zamyslím. Unamuno své tajemství skrývá kdesi v rodinném kruhu, ve své každodennosti. Potřebuje neustálý kontakt s předmětem rozkoše. Rozhlédnu se. Taxík je jeho intimní svět. Jen on tam má neomezený přístup. Vůz mu poskytuje soukromí a dostane se do něj každý den, a to on potřebuje. Kde by to jen mohlo

být? Pod sedadlem? Ne, to je moc složité. V přihrádce u spolujezdce? Ano. To je dokonalé místo, kam ukrýt tajemství. Za papíry od auta má kleštičky, lak, vatové tampony a dvě dokonale čisté průhledné krabičky. V jedné schraňuje vlastní nehty jako důkaz výjimečnosti. Ve druhé nehty svých obětí, jež mají být k dokonalosti teprve dovedeny. Ano, pane Juane Bautisto, Unamuno je sériový vrah.

Rozepnu si kabát. Rozvívám své úvahy. Není to jen tak nějaký sériový vrah, zaměřený na kvantitu, expanzi; inkluzivní, ordinární. Nevěnujete-li mu žádoucí pozornost, může se Unamuno zdát člověkem, který nemá větších tužeb. Pochopitelně je třeba umět se dívat, protože ten člověk vede sice zásadový, ale též znepokojivý život. Je trpělivý. Vybíravý. Asketický. Je nebezpečný. Ten dudlík je jen záměrné šidítko pro ty, kteří nevědí, kteří nechtějí vědět. Poslušný pes je jen falešný manifest triviální, rezignované existence. Docházím k závěru, že náramek se jménem AMANDA patřil jeho první oběti. Žena poznamenaná osudem, i když mladá. Zmatená, osamělá. Bez možnosti se bránit, tudíž snadná oběť. Nehty dlouhé, rudé, zanedbané.

Unamuno se nesmířil s pouhou bezprostřední slastí. Neznásilnil ji v taxíku ani ji nepohodil někde do příkopu. Kdepak. Provedl rituál.

Aniž by chápala jak, Amanda zjistila, že je nahý. Nemohla se hýbat ani mluvit, ale byla naprosto při vědomí. Omyl ji v jasmínové koupeli, zahalil do ručníku, aby ji usušil, oblékl jí čisté šaty, nalíčil ji a vlasy jí vysušil pomalounku, jen tím, že je pročesával prsty,

navoněl ji, položil ji na postel a svlékl se, ale nejdřív nechal, aby je nečekané tóny violoncella Bachovy první suity v G dur zalily svým nelítostným poklidem. Nahý jí opiloval nehty, pohladil je, zastříhl okolní kůžičku, odlakoval je, omyl je vlažnou vodou, políbil je, natřel je zpevňujícím lakem, nanesl krém s vůní máty, namasíroval ruce, položil je na čistý ručník a nalakoval nehty dvěma vrstvami rudého laku. Když měl hotovo, opřel si její ruce o nahé tělo a počkal, až lak zaschne. Amanda ve své nehybnosti během celého toho procesu věděla, že zemře podivně, zbytečně, ale nedokázala zahnat pocit, že je to tak správně, protože to bude provedeno pečlivě, příjemně, zvolna, poklidně. Unamuno jí dal zakusit pocit poklidné svobody, průzračné čerstvosti. Když byla mrtvá, ostříhal jí nehty s takovou soustředěností, že to až hraničilo s náboženským zanícením, a uložil je do průhledné krabičky.

„Promiň, kotě, řekneš mi, kudy to vzít po třídě Bilbao?“ Usadím se pohodlněji, otevřu okénko, zapnu si kabát a ukážu mu, kudy jet. Přehodím si nohu přes nohu. Zhluboka vydechnu. Snažím se uklidnit. Zadívám se ven, abych zastavila proud myšlenek, ale přemýšlím dál. Pohlédnu na své nehty. Dlouhé, neupravené. Na mysl mi přijde Amanda a zeptám se ho: „Ten dudlík je vaší dcery?“ Unamuno se rozkašle, vypne rádio, vrhne na mě překvapený pohled. Na semaforech se sehne a otevře přihrádku u spolujezdce, aby mi nemusel odpovídat. Nakloním se a uvnitř zahlédnu jen papíry a hadry. Cítím se jako pitomec. Chci utrhnout hlavu tomu poslušnému psovi, co není schopen říct

„ne“. Vztekla si navléknu rukavice. Proklínám dechovku, nehty, taxík a Unamunovu děsivou jednoduchost.

„Kolik jsem dlužna?“ „Sto osmdesát čtyři.“ Rozhodnu se, že mu zaplatím přesně, abych ho potrestala za jeho zdravý rozum, za spořádaný život, za čisté ruce. Srovnám si tašky, sevřu v ruce klíče, otevřu dveře. Chci, aby počkal, aby prokázal trpělivost sériového vraha, která se u něj nikdy neprojevila. Sundám si rukavice a uložím je do kabelky. Nahmátnu peněženku. Vyndám mince, spočítám je. Vytáhnu bankovky. Spočítám je. Ve chvíli, kdy mu platím, se jedna mince zakutálí mezi přední sedadla, na místo, kde je uzavřená přihrádka. Unamuno ji otevře, aby minci našel. Otevře ji úplně a otevře ji pomalu. Podívá se na mě. Usměje se. Na vteřinu znehybním. Pak se mi podaří znovu se nadechnout a natáhnu krk, abych mohla spatřit kleštičky na nehty, lak, vatové tampony a dvě průhledné krabičky. Zabouchnu dveře, chytím ho za ruku, nakloním se k němu a řeknu mu: „Nastartuj, Unamuno. Odvez mě, však ty víš kam.“

Roberto

Mám mezi nohama králíka. Je černý. Říkám mu Roberto, ale stejně tak by se mohl jmenovat třeba Ignacio, nebo dokonce Carla, ale já mu říkám Roberto, protože má tvar jako Roberto. Je hezounký, protože je chlupatý a hodně spí. Pověděla jsem o tom své kamarádce Isabel. Řekla jsem jí: „Iso, nedávno mi mezi nohama vyrostl králík, ty máš taky takového?“ Zašly jsme na dívčí záchody a ona si stáhla kalhotky. Ale neměla tam nic. Požádala mě, abych jí Roberta ukázala, ale styděla jsem se, tak jsem jí řekla, že ne. Naštvala se a řekla mi, že ona už mi to ukázala a že jsem pitomá a že mi nevěří ani za mák. Je taky pitomá.

Včera Isabel pověděla učiteli matematiky, co jsem jí řekla o Robertovi. Učitel se zasmál a zavolal si mě, že si se mnou potřebuje promluvit. „Je pravda to, co tvrdí tvoje kamarádka Isabel?“ „Ne.“ „Ale je to pravda, já to viděla!“ vykřikla ta blbka. „Mamka říkala, že nikdo nemůže mít mezi nohama králíka! Ale ona tam

má jednoho černého! Já ho viděla, pane učiteli!“ Řekla jsem jí, že je lhářka, protože jsem jí nic neukazovala. Křičela jsem na ni, že je pitomá a prolhaná a že už se s ní nechci kamarádit. Isabel se rozbřečela. Nebylo mi to líto, protože už nejsme kamarádky. Pan učitel García se zasmál a řekl Isabel, ať jde domů, že jí později vysvětlí pár věcí. Pan učitel García se posadil vedle mě a řekl mi: „Jsi moc hezká. Isabel je hloupá, neposlouchej ji.“ Dal mi pusu a potom ještě jednu. Řekl mi, že nazítří po vyučování by rád viděl mého králíčka. Řekl mi, že by ho rád viděl, aby jej mohl naučit pěkně poslouchat.

Počkala jsem na něj. Řekl mi, ať s ním jdu na záchody, že se nikdo nesmí o našem tajemství dozvědět. „Jak se ten tvůj králík jmenuje?“ „Roberto.“ „To je ale zvláštní jméno pro králíka. Můžu ho vidět?“ „Já se stydím.“ Posadil se ke mně a dal mi spoustu pusinek a řekl mi, že jsem jeho oblíbená žačka a že jsem ze všech nejhezčí. „Ukaž mi ho, buď hodná holčička. Já o tom nikomu nepovím.“ Hodně mluvil a díval se na mě, ale nemluvil jako ve třídě, protože se přitom na mě hodně díval a pak mě chytil za ruce a řekl mi, abych si zvedla sukni. „Ukaž mi svého králíčka Roberta,“ řekl, ale já mu odpověděla, že můj králík nemá rád, když mu říkají „králíček“, protože už vyrostl a je velký. Pan učitel García mi stáhl kalhotky, líbal mě přitom na tváři a ve vlasech a na puse a opakoval pořád „Buď hodná holčička, tvůj pan učitel tě naučí spoustu nových věcí“. Pan učitel García úplně ztuhl a s pusou dokořán zůstal koukat na Roberta. Pan učitel García

